

Kære hr. Gud, det er Anna

Forfatteren Fynn var 19 år, da han mødte Anna, et hjemløst barn på 4-5 år. Han mistede hende 1939; hun blev ikke 8 år. Bogen handler om Annas og Fynn's liv og samtaler om Gud.

Og så fyrede hun løs.

"Hr. Gud har altså lavet alting, ikke?"

Der var ingen idé i at sige, at jeg faktisk ikke rigtig vidste noget om det. Jeg sagde ja.

"Osse skidtet og stjernerne og dyrene og menneskerne og træerne og alting, og dem dér tuttelutter?"

(tuttelutterne var de små skabninger, vi havde set i mikroskop).

Jeg sagde: "Ja, han har lavet det hele."

Hun accepterede med et nik.

"Elsker hr. Gud os rigtigt?"

"Det er da klart. Hr. Gud elsker det hele!" sagde jeg.

"Så-å-h?" sagde hun. "Jammen hvaffer lar han så noed slå sig og blie død?" Hendes stemme lød, som om hun følte sig som en forræder imod en hellig pagt; men spørgsmålet havde hun jo tænkt, og så måtte det siges.

"Jeg ved ikke hvorfor", svarede jeg. "Der er en masse, vi ikke ved om hr. Gud."

"Jammen," fortsatte hun, "når der er så maed vi ikke ve' om hr. Gud, hvor ve' vi så fra, a han elsker os?"

Jeg kunne se, at det trak op til det helt store, men heldigvis ventede hun ikke svar på sit spørgsmål, for hun fortsatte: "Dem dér tuttelutter kuje elske lie te' je ravnede, men det ku de da ikke vide, kuddi? Ja'r en million maed støre end dem, og hr. Gud er en million maed støre end mig, så hvorn ve'je, hva hr. Gud gør?"

Hun sad lidt i tavshed. Senere tænkte jeg, at det var øjeblikket, da hun tog afsked med sin tilværelse som lille barn. Så gik hun videre.

"Fynn, hr. Gud elsker os ikke."

Hun tøvede. "Faksisk ikke, for det er kun mennesker, der ka det. Jeg elsker Bossi, men Bossi elsker ikke mig. Menjeg elsker dig, Fynn, og du elsker mig, ikke osse?"

Jeg gav hende et lille klem med den arm, der holdt om hende.

"Du elsker mig, for det at du er et menske. Jeg elsker faksisk hr. Gud. Men han elsker ikke mig."

Det lød i mine ører som dødklokker. "Satan i Helvede" tænkte jeg, "hvorfor skal sådan noget ske for et menneske? Nu har hun mistet alt."

Men dér var jeg galt på den. Hun stod allerede med sikkert fodfæste på den næste sten i vadestedet.

"Nej," fortsatte hun, "han elsker mig ikke, ikke sådan som du gør, det er forskelligt, det er en million maed mer."

Jeg må have rørt på mig eller gryntet, for hun løftede sig op i siddende stilling, og dér sad hun og fniste. Så kastede hun sig ud i at kurere min lille sårede smerte, min unyttige jalousi. Hun arbejdede som en kirurg, med let og sikker hånd.

"Fynn, du er bedre til og holde af end nogen mennesker i verden, og det er jeg osse, syns du ikke?"

Men hr. Gud er forskellig. Du ka da nok forstå Fynn, at mennesker ka kun elske udenpå, og de ka kun kysse udenpå, men hr. Gud ka elske dig lige midt-i, så det er maed forskelligt. Hr. Gud er ikke lisse os. Vi er en lillebitte smule lisse hr. Gud, men faksisk ikke rat maed."

Det forekom mig at brænde ned til, at vi er lisse hr. Gud, fordi vi ligner lidt, men hr. Gud er ikke lisse os, fordi han er anderledes.

Den ild, som brændte i hende, havde lutret hendes tanker, og som en superalkymist havde hun gjort bly til guld. Væk var alle de menneskelige definitioner på Gud, såsom godhed, barmhjertighed, kærlighed, retfærdighed. De var ikke andet end rekvisitter for beskrivelsen af det ubeskrivelige.

"Forstår du, Fynn, hr. Gud er forskellig i, a han ka gøre færdig, og vi ka bare ikke. Ja ka ikke gøre færdig med og elske dig, for ja'r død en million år førja'r færdig, men hr. Gud ka gøre færdig og elske dig. Og så er det ikke samme slags kærlighed, vel?"

Fra Fynn:

"Kære hr.Gud, det er Anna"

(Gad 1977).